Vyvěšeno dne: 29.10.2026
Svěšeno dne: 12.11.2026

Petra Kopáčková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobců: **a) TOMI – písek s. r. o.**, IČO: 264 45 930, se sídlem Cukrovarská 34, Praha 9 - Čakovice, **b) České štěrkopísky spol. s r.o.**, IČO: 275 84 534, se sídlem Cukrovarská 34, Praha 9 - Čakovice, oba zast. Mgr. Tomášem Uherkem, advokátem, se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2025, č. j. SPU 081285/2025, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2026, č. j. 41 A 68/2025-51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2024, č. j. SPU 414183/2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřad pro Středočeský kraj a hlavní město Praha, pobočka Mělník podle § 11 odst. 4 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“), schválil návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Ovčáry u Dřís a v částech katastrálních území Všetaty, Chrást u Tišic a Nedomice. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobci bránili společným odvoláním. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) jejich odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Spor mezi žalobci a žalovaným se týká výhradně pozemku p. č. 225/47 v k. ú. Ovčáry u Dřís (dále jen „obecní pozemek“), jehož vlastníkem je obec Ovčáry. Dle návrhu pozemkových úprav schváleného napadeným rozhodnutím tento pozemek nově označený jako p. č. 1456 zůstává ve vlastnictví obce a bude obklopen zemědělskými pozemky žalobce a) p. č. 1364 a p. č. 1355.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který žalobu nadepsaným rozsudkem zamítl. Vysvětlil, že každý vlastník vstupující do pozemkové úpravy musí akceptovat nově nastolený stav, bylo-li ho dosaženo správným procesním postupem za dodržení

zákonných podmínek, omezení a regulativů. Nesouhlas účastníka řízení nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o schválení pozemkových úprav. Smyslem pozemkových úprav je přijmout optimální řešení odpovídající cíli vyjádřenému v § 2 zákona o pozemkových úpravách. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že správním soudům nepřísluší posuzovat, co je optimálním řešením.

[4] K umístění interakčního prvku IP 8, kterým dojde k „přetrhnutí" souvislých zemědělských pozemků žalobce a), krajský soud uvedl, že se nejedná o rozpor s § 2 zákona o pozemkových úpravách, jelikož je notorietou, že velké souvislé zemědělské pozemky mají negativní vliv na ekologickou stabilitu krajiny, jsou náchylné k erozi a mají sníženou schopnost zadržovat vodu. Na umístění interakčního prvku je třeba nahlížet v širších souvislostech a s ohledem na cíle dle § 2 zákona o pozemkových úpravách.

[5] Požadavek na uvedení konkrétního řešení interakčního prvku nemá oporu v zákoně a nelze požadovat po správních orgánech, aby jeho řešení specifikovaly v odůvodnění svých rozhodnutí. Plán společných zařízení řeší společná zařízení jen na koncepční úrovni a konkrétní podoba je na budoucím vlastníkovi pozemku. Umístění interakčního prvku, který rozděluje rozsáhlé zemědělské pozemky, je účelné pro zamezení eroze a pro udržení vody v krajině. Jedná se tedy o opatření dle § 9 odst. 8 písm. b) až d) zákona o pozemkových úpravách, jehož vymezení směřuje k naplnění cílů uvedených v § 2 zákona o pozemkových úpravách.

[6] Rozhodnutím o schválení pozemkových úprav nedošlo k žádné změně ve vlastnictví obecního pozemku, a proto ani nemohlo toto rozhodnutí nijak zasáhnout do záměrů těžební činnosti na pozemcích žalobce a). Není zřejmé, proč by měl žalobcem a) tvrzený veřejný zájem na těžbě štěrkopísku převážit nad veřejným zájmem na provedení pozemkových úprav. Závěry o veřejném zájmu na využívání nerostného bohatství, které vyplývají z rozsudku NSS ze dne 29. 6. 2022 č. j. 7 As 75/2022-52, se týkají pouze ložisek vyhrazených nerostů, mezi které štěrkopísek nepatří.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti tomuto rozsudku podali žalobci (dále jen „stěžovatelé") **kasační stížnost**, ve které uvedli, že zachování obecního pozemku uvnitř souvislého bloku a jeho náplň coby interakčního prvku IP 8 postrádá zákonný podklad, věcný smysl, odůvodnění a je v rozporu s cíli pozemkových úprav. Většinový souhlas vlastníků nemůže nahradit přezkum zákonnosti konkrétního řešení.

[8] Závěr krajského soudu, že ohledně sporného pozemku nedošlo k žádné změně, jelikož již před schválením návrhu uspořádáním pozemků byl tento pozemek ve vlastnictví obce, je nesprávný. Řízení o pozemkových úpravách není převzetím dosavadního právního stavu, ale předmětnému pozemku je nově přiřazena nová funkce v rámci plánu společných zařízení jako interakční prvek IP 8.

[9] Existence interakčního prvku IP 8 není přezkoumatelně odůvodněna. Nelze posoudit, o jaké opatření podle § 9 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách se jedná a zda je toto opatření způsobilé naplnit sledovaný účel.

[10] Rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud nepřezkoumal, zda správní orgány zákonně odůvodnily, proč odmítly variantu, která by odstranila zásah do souvislého bloku pozemků stěžovatele a). Krajský soud neuvedl, proč považoval za zákonné, že důvodem pro odmítnutí této varianty byl nesouhlas obce, ačkoliv zákon o pozemkových úpravách obci právo veta nepřiznává.

[11] Krajský soud nahradil chybějící a nedostatečné úvahy správních orgánů vlastními konstrukcemi v bodech 29. až 38. rozsudku. Jedná se zejména o odůvodnění funkce interakčního prvku IP 8, přičemž nedostatky v odůvodnění správního rozhodnutí nelze nahrazovat úvahami soudu. Krajský soud navíc chybně zhodnotil blízkost interakčního prvku IP 8 vůči lokálnímu biokoridoru LBK 97 a dále neodůvodnil návaznost na interakční prvek IP 7.

[12] Správní orgány se nedostatečně vypořádaly s námitkami stěžovatelů, kteří namítali existenci a odůvodnění smysluplnosti interakčního prvku IP 8 v dané lokalitě, ačkoliv existovala alternativa, která nebyla přijata jen pro nesouhlas obce. Zachování úzkého pruhu uvnitř souvislého bloku pozemků stěžovatele a) odporuje požadavku na racionální hospodaření. Správní orgány dále nevysvětlily, proč obecný zájem na ekologické stabilitě v daném území převážil právě v podobě tohoto konkrétního zásahu. Krajský soud napadená správní rozhodnutí pro uváděné vady nezrušil, ač tak učinit měl.

[13] Skutkové závěry převzaté krajským soudem nemají dostatečnou oporu pro zvolenou lokalizaci interakčního prvku IP 8, kdy správní orgány ani krajský soud přesvědčivě nevysvětlily, že z podkladů žalovaného vyplývá nutnost a vhodnost navrženého opatření v konkrétní trase. Nové prostorové a funkční uspořádání pozemků představuje překážku jiného legitimního a již připravovaného využití pozemků stěžovatele a). Krajský soud měl posoudit, zda správní orgány při novém uspořádání pozemků mohly bez dostatečného důvodu zachovat vnitřní překážku v souvislém bloku pozemků, ačkoliv existovala alternativa odstranění této překážky a přínos sporného opatření nebyl přesvědčivě vysvětlen.

[14] **Žalovaný** ve svém **vyjádření** uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Stěžovatelé nebyli v rámci pozemkových úprav poškozeni ani kráceni na svých vlastnických právech, při návrhu uspořádání pozemků byla dodržena kritéria přiměřenosti kvality, výměry a vzdálenosti původních a nově navrhovaných pozemků dle § 10 zákona o pozemkových úpravách. Z § 2 zákona o pozemkových úpravách nelze dovodit, že je třeba návrh uspořádání pozemků přizpůsobit zamýšlené těžební činnosti, která z cílů pozemkových úprav nevyplývá.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelé jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeni advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve věnoval namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Absence této vady je totiž podmínkou pro věcný přezkum dalších kasačních námitek (např. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105). Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury NSS zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem

a smyslem žalobní argumentace (rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[18] Rozsudek krajského soudu namítanými vadami, které by způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, netrpí. V této souvislosti připomíná Nejvyšší správní soud v prvé řadě existenci své bohaté judikatury ke komplexním pozemkovým úpravám. Např. v rozsudku ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 As 106/2021-48, soud uvedl, že *„zákonnost rozhodnutí o schválení komplexních pozemkových úprav lze přezkoumat pouze z toho hlediska, zda vlastníkovi pozemků, které vstoupily do pozemkových úprav, jenž neudělil souhlas s návrhem budoucího stavu, mají být přiděleny přiměřené nové pozemky. Přiměřenost je třeba zkoumat v intencích § 10 zákona o pozemkových úpravách (přiměřenost ceny, výměry a vzdálenosti a totožnost druhu pozemku, je-li to možné). Z judikatury plyne, že vlastník pozemků vstupujících do pozemkových úprav nemá bez dalšího nárok na to, aby mu nové pozemky byly vymezeny na stejném místě (viz např. rozsudek NSS ze dne 15. 6. 2016, č. j. 6 As 28/2016-54). Kritériem přiměřenosti náhradních pozemků nejsou ani jiné skutečnosti, než které jsou uvedeny v § 10 zákona o pozemkových úpravách. Soudům zejména nenáleží přezkoumávat, zda by jiné řešení bylo pro žalobce ekonomicky či jinak výhodnější než druhé (viz rozsudky NSS ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 As 190/2016-49, a ze dne 20. 11. 2019, č. j. 1 As 209/2019-60).“*

[19] Přezkum rozhodnutí o schválení návrhu pozemkových úprav směřuje především k přezkumu zákonnosti přijatého řešení. Role správního soudu je však v těchto případech omezená ve vztahu k otázce správnosti samotného věcného řešení komplexních pozemkových úprav – soudu nepřísluší posuzovat, co je v daném místě optimálním či racionálním řešením ve vztahu k cílům vyjádřeným v § 2 zákona o pozemkových úpravách, nebo posuzovat důvody, pro které nebyly stěžovateli přiděleny jiné, například jím požadované, pozemky (srov. rozsudky NSS ze dne 15. 6. 2016, č. j. 6 As 28/2016 – 54, a ze dne 26. 5. 2023, č. j. 3 As 308/2022-73, bod 29).

[20] Zákon o pozemkových úpravách definuje pozemkové úpravy a jejich cíle v § 2 následovně: *Pozemkovými úpravami se ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech původní pozemky zanikají a zároveň se vytvářejí pozemky nové, k nimž se uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena v rozsahu rozhodnutí podle § 11 odst. 8. Současně je cílem pozemkových úprav zajištění podmínek pro zlepšení kvality života ve venkovských oblastech včetně napomáhání diverzifikace hospodářské činnosti a zlepšování konkurenceschopnosti zemědělství, zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, lesní hospodářství a vodní hospodářství zejména v oblasti snižování nepříznivých účinků povodní a sucha, řešení odtokových poměrů v krajině a zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží pro obnovu katastrálního operátu a jako neopomenutelný podklad pro územní plánování.*

[21] Pozemkové úpravy jsou vždy realizovány také s plánem společných zařízení, která § 9 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách definuje jako *opatření sloužící ke zpřístupnění pozemků jako polní nebo lesní cesty, mostky, propustky, brody, železniční přejezdy a podobně, protierozní opatření pro ochranu půdního fondu jako protierozní meze, průlehy, zasakovací pásy, záchytné příkopy, terasy, větrolamy, zatravnění, zalesnění a podobně, vodohospodářská opatření sloužící k neškodnému odvedení povrchových vod, ochraně území před záplavami, suchem a k zadržení vody v krajině včetně podzemních vod jako vodní nádrže, rybníky, úpravy koryt vodních toků, odvodnění, ochranné hráze, poldry a podobně, opatření k ochraně a tvorbě životního prostředí, podpoře biodiverzity a zvýšení ekologické stability prostřednictvím územního systému ekologické stability, založení, doplnění nebo obnovy trvalé vegetace, terénních úprav a podobně.*

[22] Těžiště kasační stížnosti tvoří námitky vůči existenci interakčního prvku IP 8 a jeho umístění na obecním pozemku, který sousedí s pozemky stěžovatele a). Nejvyšší správní soud

má za to, že schválení společného zařízení v podobě interakčního opatření IP 8, jež spočívá v umístění protierozního opatření, je v souladu s cíli pozemkových úprav uvedenými v § 2 zákona o pozemkových úpravách. Návrh tohoto konkrétního společného zařízení vychází z § 9 odst. 8 zákona o pozemkových úpravách a krajský soud správně poznamenal, že je notorietou, že velké souvislé pozemky mají negativní vliv na stabilitu krajiny, jsou náchylné k erozi a mají sníženou schopnost zadržovat vodu v krajině (retenční funkci). Krajský soud v této souvislosti přiléhavě poukázal na podklady shromážděné ve spise správních orgánů, o které tento závěr opřel. S tímto posouzením ze strany krajského soudu uvedeným v bodech 27 až 38 napadeného rozsudku se zdejší soud ztotožňuje a v detailech na ne odkazuje. Umístění interakčního prvku IP 8 na obecním pozemku, který za účelem ochrany před erozí bude rozdělovat rozsáhlé zemědělské pozemky stěžovatele a), je proto účelné a souladné se zákonem o pozemkových úpravách.

[23] Nelze přisvědčit námitce stěžovatelů, že žalovaný neodůvodnil umístění interakčního prvku IP 8 a že by skutkové závěry neměly dostatečnou oporu pro jeho umístění. Žalovaný totiž na str. 20 napadeného rozhodnutí s odkazem na vyjádření České inspekce životního prostředí z 19. 11. 2021 odůvodnil, že umístění interakčního prvku IP 8 plní protierozní a retenční funkci. V uvedeném vyjádření je jednoznačně uvedeno, že: *„je třeba provést úpravy spočívající v zmenšení krajinného zrna (zvláště zmenšení souvislých zemědělských pozemků)“*. V rámci pozemkových úprav v dotčeném katastrálním území tak bylo při schvalování plánu společných zařízení postupováno v souladu s citovaným vyjádřením České inspekce životního prostředí. Žalovaný na str. 18 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že polní cesta na obecním pozemku se stala nepotřebnou, proto sama obec Ovčáry jako vlastník pozemku navrhla jeho využití pro interakční prvek v rámci posílení ekologické stability v území. Na str. 19-20 pak žalovaný uvedl, že se jedná o interakční prvek na pozemku o rozloze 0,1287 ha v podobě liniové zeleně a tvoří součást opatření k ochraně a tvorbě životního prostření v rámci celku společných zařízení zahrnujících tři biocentra jeden biokoridor a devět interakčních prvků (včetně stěžovateli sporovaného IP 8). Takovéto stručné odůvodnění konkrétních navržených řešení plánu společných zařízení v rámci rozhodování o pozemkových úpravách považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné. Správní orgány postupovaly též v souladu se zásadou subsidiarity, pokud interakční prvek umístily na pozemek obce, která s tím vyslovila souhlas (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2026, č. j. 3 As 123/2025-59, č. 4743/2026 Sb. NSS).

[24] Stěžovatelé uvádí, že krajský soud nahradil chybějící či nedostatečné úvahy vlastními konstrukcemi, a to zejména v odstavcích 29. až 38. Úkolem Nejvyššího správního soudu není procházet veškerá tvrzení uvedená v jednotlivých pasážích napadeného rozsudku krajského soudu a ta následně z vlastní iniciativy porovnávat s obsahem rozhodnutí správních orgánů. K formulaci žalobních bodů se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 (č. 835/2006 Sb. NSS), v němž mj. uvedl, že *„žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“* Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Je proto na stěžovateli, aby uvedl, proti jakým konkrétním úvahám uvedeným v rozsudku krajského soudu brojí. Nejvyšší správní soud není povinen, ale ani oprávněn, za stěžovatele domýšlet důvody, pro které by mohl jeho kasační stížnosti vyhovět (např. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2026, č. j. 4 Ads 141/2025-46).

[25] Soud se proto bude v souladu s § 109 odst. 3 s. ř. s. zabývat pouze konkretizovanými námitkami stěžovatelů. K namítanému dovození retenční a protierozní funkce se soud již vyjádřil v bodu 22. tohoto rozsudku. Skutečnost, že interakční opatření IP 8 tvoří síť s dalšími prvky územního systému ekologické stability, vyplývá z plánu společných zařízení ze září 2021, který

je součástí správního spisu. Úvahy, které uvedl krajský soud v bodě 36. napadeného rozsudku, tak mají svou oporu ve správním spise a Nejvyšší správní soud se s těmito úvahami ztotožňuje.

[26] Krajským soudem v bodě 36 rozsudku použité spojení „poměrně blízko“ je relativní a je třeba jej vnímat v kontextu celkových vzdáleností v území, pro které se plán společných zařízení zpracovává, nikoliv pouze v kontextu vzdáleností v okolí pozemků stěžovatele a). Jestliže krajský soud považuje vzdálenost interakčního prvku IP 8 od biokoridoru LBK NR001 – NR 002 (tj. stěžovateli zmíněný biokoridor LBK 95 dle územního plánu) cca 100 m za poměrně blízkou, nelze tomuto hodnocení nic vytknout. K polemice se závěry krajského soudu o návaznosti interakčního prvku IP 8 na interakční prvek IP 7 Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedený závěr, že interakční prvek IP 8 tvoří síť s ostatními prvky územního systému ekologické stability. Tato síť a provázanost jednotlivých prvků je přitom jasně patrná z návrhu plánu společných zařízení z roku 2021, který je součástí správního spisu.

[27] K námitce o absenci přesného popisu umístění interakčního prvku IP 7 se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s právním názorem krajského soudu uvedeným v bodě 32. napadeného rozsudku, dle kterého je plán společných zařízení koncepčním dokumentem a konkrétní podoba interakčních prvků je řešena až následně vlastníkem pozemků. Uvedený závěr bude platit i pro realizaci konkrétní podoby interakčního prvku IP 8. I v tomto případě bude realizace konkrétního provedení na obci Ovčáry jako vlastníku pozemku.

[28] Pokud stěžovatelé namítají, že závěr krajského soudu o neměnnosti stavu „přetržení“ ucelené plochy pozemků je nesprávný, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud v bodě 29. napadeného rozsudku správně konstatoval stav před vydáním napadeného rozhodnutí. Následně krajský soud přiléhavě odůvodnil umístění interakčního prvku IP 8 na území obecního pozemku a soulad tohoto opatření s cíli pozemkových úprav.

[29] Námitce, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s alternativními návrhy stěžovatelů, nelze přisvědčit. Ze správního spisu vyplývá, že v návaznosti na jednání v místnosti Obecního úřadu Ovčáry dne 22. 9. 2021 se správní orgán I. stupně musel vypořádat se situací, kdy obec Ovčáry nesouhlasila s přemístěním obecního pozemku do jiné lokality a navrhla umístění interakčního prvku z důvodu posílení ekologické stability lokality. Ze správního spisu dále vyplývá, že oba stěžovatelé opakovaně činili podání, kterými nesouhlasili s navrženými řešeními pozemkového uspořádání. Zpracovatel návrhu se tak ocitl v situaci, že jakékoliv řešení, které navrhne, povede k nesouhlasu některého z vlastníků v území. Ze zákona o pozemkových úpravách přitom nevyplývá povinnost odůvodňovat, z jakého důvodu nebylo přihlédnuto k alternativnímu návrhu řešení v území. Jak správně připomněl krajský soud, Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 6. 2025, č. j. 9 As 82/2024-56, uvedl, že *„zákonná úprava počítá s nesouhlasem některých vlastníků, avšak i jim by měly provedené změny přinést užitek, a zákon o pozemkových úpravách jim poskytuje záruky, že výsledek vůči nim nebude zjevně nepřiměřený“*. Správní orgán má tedy povinnost odůvodnit jím přijaté řešení, které nesmí být ani vůči vlastníkům, kteří s návrhem uspořádání pozemků nesouhlasili, zjevně nepřiměřené. Nic takového však, jak soud vysvětlil výše, nenastalo.

[30] Soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatelů, že nové uspořádání pozemků představuje překážku jiného legitimního a připraveného využití pozemků stěžovatele a). Soud připomíná, že pozemkové úpravy vycházejí z aktuálního stavu území [kdy pozemky stěžovatele a) jsou ornou půdou a s těžbou nepočítá ani územní plán, ani nebylo vydáno k tomu potřebné povolení stavebního úřadu (srov. str. 21 rozhodnutí žalovaného) a mezi jejich cíle uvedené v § 2 zákona o pozemkových úpravách nepatří těžební činnost. Správní orgány tak nepochybily, pokud při návrhu nového uspořádání pozemků nevzaly v úvahu budoucí hypotetické úvahy stěžovatele a) o provádění těžby na svých pozemcích, resp. o rozšíření těžby ve stávající pískovně Křenek provozované stěžovatelem b). K tomu lze doplnit, že Obvodní báňský úřad pro území hlavního

města Prahy a Středočeského kraje ve svém vyjádření uvedl, že záměrem pozemkových úprav není dotčena ochrana výhradních ložisek. Závěrem Nejvyšší správní soud poznamenává, že není zřejmé, jak by pás zeleně tvořící interakční prvek IP 8 mohl zabránit případné realizaci těžebního záměru stěžovatelů, pokud by se jim podařilo v budoucnu odkoupit pozemek obce a získat potřebná oprávnění. Na samotném vlastnickém právu obce k dané parcele (které případné realizaci záměru stěžovatelů překáží) ovšem schválené komplexní pozemkové úpravy ničeho nemění a účelem komplexních pozemkových úprav, jak bylo výše vysvětleno, není získávání pozemků pro možnou těžbu štěrkopísku.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná. Proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[32] Současně Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé v řízení neměli úspěch, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak v řízení nevznikly náklady nad rámec nákladů běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2026

L. S.

Mgr. Aleš Roztočil v. r.
předseda senátu